

[Waldorff]

grunden for den økonomiske politik, den socialdemokratiske regering fører. På den måde må man sige, at det er en ret fortvivende situation at stå i. Vi ved – det kan vi ikke bevise, før fremtiden så at sige giver os ret – at vi er inde i et kriseforløb, som ender i noget katastrofalt. Vi ved, at den kapitalistiske verden generelt vil prøve at tvinge arbejderklassen til at betale krisen igennem antiinflationspolitik, lønindgreb, nedskæringer i de statslige udgifter og på den anden side kapitalstøtte. Vi ved også, at konsekvenserne vil være massearbejdsløshed og investeringsstop og ødelæggelse af produktionsapparatet, alt sammen ud fra den samme økonomiske grundlov, som fungerede i 1930'erne.

Men det, vi ikke ved, er, hvordan denne ødelæggelse vil sætte sig igennem. Det kan ske hovedsagelig som en økonomisk destruktion. Det vil stadig væk have enorme omkostninger for arbejderklassen. Men alternativet kan lige så vel blive, som det skete i 1930'erne og 1940'erne, imperialistisk krigsførelse. En krig opstår grundlæggende ud fra økonomiske årsager, og det er et faktum, som både socialdemokrater og borgerlige aldrig nogen sinde rigtig har fattet. Det, der er situationen i dag, er, at de økonomiske betingelser for en verdensomspændende katastrofe faktisk er til stede. Yderligere farligt bliver det selvfølgelig ved, at også de politiske betingelser for en konfrontation er til stede. Det gælder vel især Mellemosten, men det gælder generelt imellem rige og fattige lande, og det gælder i det hele taget de økonomiske og politiske modsætninger, som eksisterer imellem de industrialiserede lande.

Vores problem i VS og blandt socialister i hele verden er, at vi ikke umiddelbart kan anvise vejen ud af det hele, altså hvordan man kæmper en socialistisk løsning igennem, som er det eneste alternativ til de to mulige hver for sig gruppevækkende kriseforløb, som ellers vil være den eneste udgang. Men diskussionen om en socialistisk løsning tror jeg nok at vi vil foretrække at føre andre steder end her i Folketinget.

Chr. Christensen (KrF):

Det finanslovsforslag, vi har til endelig behandling her i dag, bærer tydeligt præg af det forlig om væsentlige dele af den økonomiske politik, der er indgået mellem social-

demokratiet, det radikale venstre, centrumdemokraterne og kristeligt folkeparti, og som jo nu skal stå sin prøve med den nye finanslov for 1981.

Baggrunden for finanslovsforslaget skal i virkeligheden findes i den målsætning, forligspartierne lagde op i foråret: om at rette op på landets økonomi og først og fremmest at stoppe vor økonomiske nedtur. Midlerne, vi ville anvende for at nå denne målsætning, træder klart frem i finanslovsforslaget. Det var en betydelig produktionsstøtte til erhvervslivet, besparelser på den offentlige sektor og en opbremsning af forbruget, offentligt såvel som privat. Der var her lagt op til en kraftig opbremsning, samtidig med at vi igennem støtte til erhvervslivet ville holde hjulene i gang og øge eksporten for om muligt at få hold på inflationen og stoppe stigningen i betalingsbalanceunderskuddet.

Det er rimeligt, at man spørger, hvordan det er gået med hensyn til målsætningen for den økonomiske politik.

De af finansministeren sidst stillede ændringsforslag i forbindelse med det manglende provenu af moms og forbrugsafgifter af biler, olie m.v. i forhold til, da finanslovsforslaget blev fremsat i eftersommeren, viser klart tendensen til afmatning i forbrugsefterspørgslen. Nationalbankdirektør Hoffmeyers udtalelser på Den danske Bankforenings årsmøde den 3. december om, at omsvinget på betalingsbalancen er blevet langt, stærkere end oprindelig ventet, sådan at et forventet underskud på finanslovsforslaget ved fremsættelsen på op imod 20 mia kr. nu for året som helhed kan komme ned under 15 mia kr., tyder på, at stigningen i betalingsbalanceunderskuddet er stoppet. Denne positive tendens synes at blive understreget af de seneste publikationer fra budgetdepartementet, men det skal ikke skjules, at forbedringen i betalingsbalancen bl. a. skal søges i den afmatning, der er sket i erhvervslivet.

Skal linjen i den økonomiske udvikling holdes, må det hårde greb om økonomien fastholdes, og enhver tale om reallønsfremgang ved de kommende overenskomstforhandlinger vil i virkeligheden være det samme som at slukke et bål med benzin. Mørke skyer udefra i form af en betydelig økonomisk stramning i vore nabolande med deraf følgende afdæmpning af vore eksportmuligheder samt en truende olieprisstigning kaster